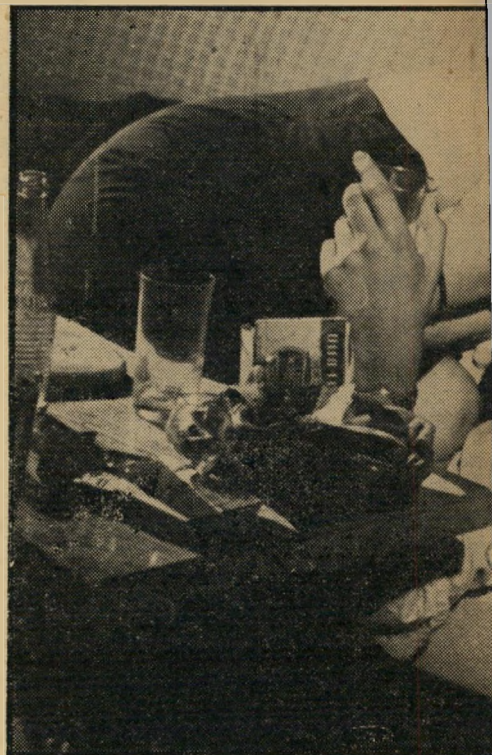

הזמין, חברה הסכימה

גיה

פלטשר — מלחה בחברים פרטים — רו קדה.
 „יותר חיים, כתפרץ הבמאי, דברו ביניכם.“
 „אין לי על מה לדבר, מתלוננת נערת פלטשר לידו.
 „אפשר לדבר על כל מיני נושאים, מציע האסקורט הפרטי בחליפת-ערב כהה.
 „טוב, אבל על איזה נושאים?“
 „אני יודע על הכל.“
 „טוב, אולי נדבר על מה שהתחלת להגיד לי קודם?“

„מה התחלתי להגיד לך קודם?“
 „מצלמים, שקט!“ רועם הבמאי, אבל ה מצעורים בגרונה אינם נשמעים לה הפעם.
 „אמרתי לשתוק שם.“ היא מואילה לש

אלימות

הינה תגובתו המיידית של טופול-שרמן, כשאחד האורחים מתגפף עם נערתו. מנסה להפריד ביניהם אחד מבאי המסיבה אותו מגלם בהתנדבות משה קליין, ממנהלי השופרסל.

החמסרות

הדדית לגיפופים, במסיבת החברה הגבוהה התלאביבית. כאחד מנציגיה מופיע העיתונאי שייקה בן פורת (שמאל) וידידתו תמי

עייפים, רעבים, האיפור מתבקע על הפנים. הוחלט חגיגות לפתוח בדולציה ויטה. ה ארכיטקט התלאביבי דב סגל מצוה להתי פרש על המרבה, הניח את ראשו בחיקה של הדוגמנית רחל פינס — הצוחקת כא לו גודו היילים לפחות דיגדג מתחת לבית שחיה. הרגליים למעלה, על המיוגון. ביד כוס. אשתו הארכיטקטית, פרדריקה, נירכנת לפ היראות הבמאי על נער צעיר המונח על הספה. שערותיה האזומות מכסות את פניה. אחת שתיים. שלוש. ארבע. חמש... ה נער נושם? הבמאי מרוצה מהופעתה הטב עית. „אקשן.“ נע מה מלאנכולית ברקע. שאר הוגג מתבקשים להתנשק בשתיים הקרוב ת. אין התנדדות. בשש בבוקר ניגש אלי ניצב, הוא שואל אם לא היכרנו באיזשהו מקום. אני אמרת שכן. כמוכן שהוא אינו יכול למד „אז אפשר להכיר עכשיו.“ ה בר חוזר נזוף אל הספה, לנשק את נערת פלטשר. צילומי 10 הדקות בסרט — נמשכו 24 שעות, עלו 3000 לירות והשאירו תלי-חור בות בחדר הנשיא. החברה הגבוהה הותירה חרוסיגרויות בשטיחים, כתמים על הקירות ורהיטים שבורים.

התפרקות

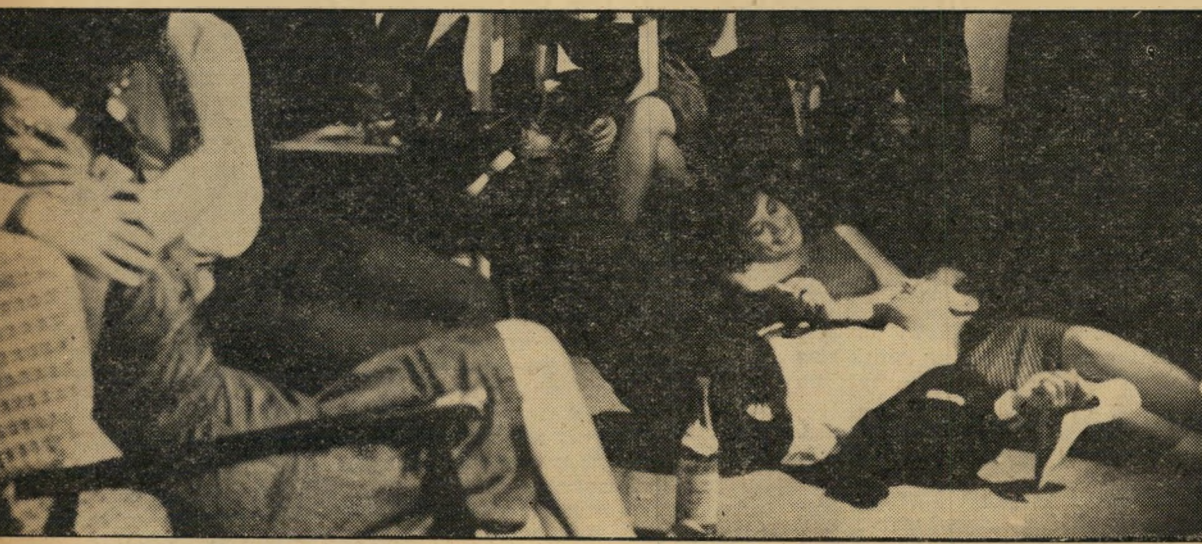
חסרת רסן היא אחת הקטעים הפרועים ביותר שהוטרט אי פעם בארץ. אנשי חברה ידועים ונערות זוהר, הסכימו ברצון לשתף פעולה עם הבמאי מנחם גולן, התנפפו והתערטלו ברצון, דבר שלא נראה עדיין בסרט ישראלי.

ת לסידוגין גבר בגילופין

תוק.
 בדממה נשמעות הפקודות: „מצלמים, שקט!“ „חיים לך!“ „אלדוראדו 316, טייק 3!“ „קאמרה!“ „הולך!“ „אקשן!“ „קאט!“ יש אנשים היראים מפיקוס של מצלמה באותה מדה שאחרים יראים מוריקות. על משה קליין, ממנהלי השופרסל בצפון תל-אביב — ניצב מתנדב — מטיל הבמאי את הכבוד לומר משפט בן שלוש מילים: „הרוצח ממשפחת רחלבסקי.“ מנהל השופרסל מתרגש כמו לפני פשי טי-רגל. המילים נתקעות בגרונו. ה א מנ סה שוב — חריקת סופראן נפלטת מגרונו. בפעם השלישית ה א מצליח לבטא בקול כמעט ברור, רועד עדיין — „הרוצח רחלבסקי.“ „תסלח לי, מעיר הבמאי, „הרוצח מ משפחת רחלבסקי.“ „נכון, התבלבלתי,“ משיב רוטט מפרנסן של מאות נושפות בצפון. — „הנה מש פחת רחלבסקי.“ במאי: „לא, לא, לא! הרצח ממשפחת רחלבסקי.“ כעבור לא יותר משעה למד מנהל ה שופרסל את המשפט בעל-פה, ללא שם שניאה.

האורגיה בעיצומה

שלוש לפנות-בוקר היתה האורגיה ה בינלאומית עדיין בחיתוליה. הניצבים

הוללות

הניצבים ניכנסו מהר מאוד לתפקיד, נהנו מכל רגע, בפרט שהסצינה צולמה בלייל שישי, בו הם נוהגים בלאו הכי לבלות במסיבות עד השעות הקטנות של

למה במשך דריקה סגל צמו בסרט.